

Božo Rustja

Strel v koleno

**Preprečevati
nekomu, da
pove svoje
mnenje, je
nekaj, kar bi
moralo biti
popolnoma
tuje levi
politični opciji.**

Tudi v Ognjišču smo vas vabili na letošnji knjižni sejem. Na njem je tudi naša založba imela stojnico in veliko ljudi se je ustavilo ob njej. Ko pa smo prebirali poročila s prireditve, povezanih s knjižnim sejmom, nam je bilo skoraj žal, da smo vas vabili. Za kaj natančno gre? Med številnimi prireditvami je sestrška katoliška založba Družina predstavila knjigo Nova levica in krščanstvo. Na tej predstavitvi so sodelovali Aleš Primc, Jože Horvat in p. Branko Cestnik. Ta imena so pisateljico Svetlano Makarovič, znano po svojih sovražnih in nestrpnih izdajah, tako razjezila, da je izrekla stavek, ki je postal že simbol sovražnega govora. Gre za tisti sovražni govor, na katerega se ni zdelo protestirati nobeni instituciji in skoraj nobenemu mediju v Sloveniji. Najbolj nevarni pa sta tista nestrpnost in sovražnost, na kateri nihče ne opozarja.

Že nekajkrat sem napisal, da v Sloveniji razumemo obsežnost nekega dejanja šele, ko ga 'prezrcalimo' na 'drugo stran'. Predstavljajte si, da bi za tri ljudi, pretežno leve provenience, nekdo iz SDS, Bog ne daj njen predsednik, ali nekdo iz Cerkve, Bog ne daj kakšen kardinal iz Slovenije, ki živi v Rimu, dejal, da bi bilo bolje, da bi jih ubili, ko je bil še čas. Kakšen val ogorčenja bi se sprožil! Pravi stampedo. Protestiralo bi novinarsko častno razsodišče, Mirovni inštitut, varuhi človekovih pravic, celo informacijska pooblaščenka ne bi bila tiho. Mediji bi organizirali srečanja in razprave. Univerze in šole bi z javnim denarjem organizirale študijska srečanja in simpozije. In še marsikaj bi se našlo. Pri Svetlani pa nič. Pa gre za gospo, ki prejema izvrstno državno pokojnino, o kateri ti, dragi bralec, lahko

samo sanjaš, ter prebiva v domu v Trnovem, kjer tudi sicer bivajo ljudje 'elite'. Kako nizko si padla, o dolina Šentflorjanska!

Pa s tem še ni konca zapletov ob predstavitvi knjige. Predstavitve so motile, morda so jo celo želele preprečiti (?), očitno pripadnice postsocialistične smeri. Tako lahko sklepamo iz 'repertorija' pesmi, ki so ga tam izvedle.

Zapele so nič več in nič manj pesem, ki ne obstaja: Sestre, le k soncu, svobodi. Hvala Bogu, da dekleta živijo v gnilem kapitalizmu in ne v družbeni ureditvi, ki jo same tako visoko opevajo. Če bi namreč živele v 'demokraciji' oz. socializmu s človeškim obrazom, bi jih preganjali, ker so samovoljno spremenile besedilo partizanske pesmi. Kdo pa so one, da to smejo narediti? Prepričljive v svojem petju niso bile, saj je na videoposnetku jasno vidno, da so nekatere morale imeti v rokah list z besedilom. Prepričan sem, da je najmanj pol poslušalstva bolje poznalo besedilo kot pa 'nastopajoča dekleta', ki so po aplavzu, ki so ga bila deležne za svoj nastop, zapustile prizorišče.

Z obema dejanjima se je seveda levica ustrelila v koleno. Preprečevati nekomu, da pove svoje mnenje, je nekaj, kar bi moralo biti popolnoma tuje levi politični opciji. Kakor bi moralo biti tuje vsakemu demokratu. Očitno pa se za t. i. slovenske levičarje svoboda govora in druge svobode konča, ko bi morali to pravico priznati tistim, ki mislijo drugače kot oni. Popolnoma nedemokracijsko ravnanje! Še bolj nedemokracijsko je, da nad argument ne greš z argumentom, ampak s silo, kot so to naredile 'ljudske pevke' v

Cankarjevem domu. Na argument se ne odzovi s prepovedjo nekomu, da govori, ali preprečitvijo govora, ampak z drugim argumentom. Pevke so pozabile na zadnja leta socializma, ko so v Sloveniji vzkllila demokratično čuteča gibanja in so jim takratne 'zdrave sile', ki so mislile podobno kot nastopajoče v Cankarjevem domu, hotele prepovedati govor v javnosti in preganjati tiste, ki so govorili, kar so mislili. Preganjati tudi s sodiščem in zaporom. Že takrat je bil odgovor demokratičnih gibanj jasen: Nad knjigo pojdi s knjigo, ne z orožjem, lisicami ali prepovedjo. Te davne lekcije pevke in njihovi režiserji še danes niso osvojili!

Tudi tokrat ne morem mimo knjig o 'velikem osamosvojitelju' Milanu Kučanu. Kot ljubitelj knjig sem na svoj elektronski naslov prejel najmanj osem (!) povabil, naj 'avtorizirano biografijo' kupim. Osem povabil! "Pa saj nisem tako omejen, da ne bi razumel prvega. Sapienti sat! – Modremu (enkrat) zados-tuje." Sem jim odgovoril. Potem so me pustili pri miru. Sicer bi dobival povabila, vsak dan do izida! Kot sem dobival sporočila v slogu samo še 8 dni, samo še 7 dni ... do izida "prve avtorizirane biografije na svetu", bi morali zapisati. Kajti česa takega, da bi nekdo 'avtoriziral', beri, cenzuriral svoj življenjepiš se še ni zgodilo v demokratičnem svetu. V diktaturah pač. V nečem pa smo le prvi! Ne bo me čudilo, če bo ta knjiga dosegla uspeh. Na nacionalki so vrteli pomenljiv oglas "Milan Kučan – prvi predsednik že v prodaji." Res je, vedno je bil naprodaj! Čestitam, nacionalka. Toda ta oglas so vrteli z 'močnim' popustom. Kar pa je, za tiste, ki to verjamejo, zgolj in le naključje. Ne samo v tem primeru, ampak tudi v primeru nedeljskega referenduma so slovenski mediji padli na izpitu. Večina prispevkov na to temo ni bilo profesionalnih novinarskih prispevkov, ampak golo navijaštvo za novi zakonik. Škoda, da niso mediji odigrali profesionalne vloge in predstavili tudi drugačno mnenje. Pa smo izgubili še eno priložnost. Zadnji?